

Arrest

nr. 308 390 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92 / 6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2023, ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 22 september 2023.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juni 2022 dient verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 1 augustus 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.06.2022 werd ingediend door :

R. A.
nationaliteit: Noord-Macedonië
geboren te (...) op (...)1968
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 09.01.2013 een aanvraag 9ter in – dit op naam van J. A., geboren op (...)1968, deze werd onontvankelijk verklaard op 01.03.2013 en aan betrokkene betekend op 20.03.2013. Op 12.06.2013 werd er een nieuwe beslissing genomen, na een intrekking van de beslissing d.d. 30.05.2013. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 11.03.2017, terug gekeerd is naar België. Mevrouw legt een huwelijksakte voor, waaruit blijkt dat ze op 09.03.2017 met de heer R. A., in het land van herkomst is gehuwd. Op 12.06.2017 werd mevrouw in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten. Mevrouw gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, dit beroep werd verworpen. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene haalt aan dat zij samenwoont met haar echtgenoot de heer R. A. (in het bezit van F-kaart). Ze legt een huwelijksakte voor om dit te staven. Doch dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner en kind onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene beroept zich in dit kader tevens op artikel 8 EVRM omdat het centrum van haar belangen in België zou liggen en omdat rekening gehouden dient te worden met het sociaal en economisch welzijn dat zij hier opbouwde. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post

in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). We stellen vast dat betrokkene zich beroept op haar huwelijk met de heer R. A., en haar wens is om hier een gezinsleven uit te bouwen. Echter, haar aanvragen gezinshereniging, in functie van haar echtgenoot, werd geweigerd. Mijnheer kon niet voldoende bewijzen van bestaansmiddelen voorleggen. Verder beroept ze zich ook op het feit dat haar zussen, en broer, neven en nichten, hier in België verblijven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt een medisch attest voor, opgesteld op 03.06.2022. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Bovendien staat het haar echtgenoot altijd vrij, mevrouw te vergezellen naar het land van herkomst en daar samen de beslissing van haar aanvraag af te wachten.

Waar verzoeker omwille van haar medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM meent te ontwaren, wijzen we er op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat haar levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat zij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in haar land van herkomst of dat zij daar familie heeft die voor haar zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog "andere uitzonderlijke gevallen" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfijnd dat onder "andere uitzonderlijke gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat haar medische problematiek onder "andere uitzonderlijke gevallen" valt. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder haalt betrokkene aan dat ze geen familie meer heeft in Noord-Macedonië om op terug te vallen, al haar familieleden verblijven hier in België. Doch lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Betrokkene verbleef immers ruim vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV-arrest 221362 van 05.06.2020).

Wat betreft het gegeven dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat ze geruime tijd in België zou verblijven, da zij verschillende sociale banden en vriendschappen opgebouwd zou hebben, haar familie hier zou verblijven) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn vermeende integratie.

(...)"

1.3. Op 1 augustus 2023 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

mevrouw,

Naam, voornaam: R. A.

geboortedatum: (...)1968

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Noord-Macedonië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Uit het paspoort van betrokkene blijkt dat ze op 11.03.2017 het Schengengrondgebied heeft betreden. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene legt geen bewijzen voor affectieve banden met minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven: betrokkene haalt aan dat haar echtgenoot, zussen, broer, neven en nichten, hier in België verblijven. Docht dient er op gewezen te worden dat het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand: betrokkene legt een medische attest voor d.d. 03.06.2022. docht dient er gesteld te worden dat dit geen recent medisch attest is waaruit zou blijken dat de medische zorgen nog nodig zijn, ook werden geen bewijzen voorgelegd dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partij blijkens het verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p 737). M.a.w. moet de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld.

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de vreemdelingenwet staat het de verzoekende partij wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest. De raadsman die de verzoekende partij bijstaat of vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (Gedr. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De middelen van verzoekende partij luiden als volgt:

« - De la violation des articles 2 à 3 de la loi de 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; de la violation de principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; et de la violation de l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980 ;

- De la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales et de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que du principe de proportionnalité ;

- De la violation de l'article 3 de la CEDH ;

(..)

Première branche ;

S'agissant de la violation des articles 2 à 3 de la loi de 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; de la violation de principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; et de la violation de l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980 ;

Attendu qu'il est contestable que la partie adverse affirme que les éléments présentés par la requérante ne constituent pas une circonstance exceptionnelle ;

Alors que,

Attendu que la requérante a évoqué à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, la longueur de son séjour, sa vie privée et familiale ainsi que sa situation sanitaire comme facteurs éventuels d'octroi de l'autorisation de séjour ; considérations à l'égard desquelles la partie adverse n'a accordé aucune attention alors qu'une jurisprudence du Conseil d'Etat souligne en effet, qu'une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour [cf. E. DERRIKS & K. SB AI, Loi du 15 décembre 1980, Chronique de jurisprudence 1994-2000, dossier du J.T. n° 36, Larder, p. 28 et note 83 qui cite : CE., 6 avril 1998, n° 73000 ; CE., 19 octobre 1998, n° 76500] .

Que s'il est vrai que la procédure d'asile de la requérante ainsi que sa demande 9ter ont été clôturées négativement, les éléments avancés par la requérante comme circonstances exceptionnelles auraient dû être appréciés indistinctement de ses anciennes procédures et avec minutie par la partie adverse ;

Qu'en effet, la requérante a évoqué la longueur de son séjour ainsi que sa vie privée et familiale et sa situation sanitaire, de même que ses liens affectifs ;

Que s'agissant de la longueur de séjour, la partie adverse estime qu'un simple séjour de longue durée sur le territoire d'un pays ne constitue pas une circonstance exceptionnelle rendant difficile ou impossible le retour de la personne concernée dans son pays d'origine ;

Que l'argumentation de la partie adverse est spécieuse sur cette question parce qu'elle réduit toute la demande de la requérante à une simple question de séjour de longue durée sans mettre en combinaison cet élément avec la vie privée et familiale de la requérante qui est une femme mariée à une personne admise en séjour de longue durée sur le territoire du Royaume, ainsi que la situation sanitaire préoccupante de l'intéressée ;

Notons à cet égard que dans son arrêt n°75.209 du 16 février 2012, Votre Conseil a considéré :

« Qu'une application correcte de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne requiert pas uniquement d'énumérer les éléments invoqués par le demandeur d'autorisation de séjour mais également d'indiquer en quoi ceux-ci ne justifient pas l'octroi d'une autorisation de séjour, sans que la partie défenderesse ne restreigne son pouvoir d'appréciation ».

De la même manière votre Conseil a récemment jugé, dans un arrêt n° 216.253 du 31 janvier 2019 que:

« [...] le requérant a notamment fait valoir qu'il séjourne en Belgique depuis 2000 et s'est prévalu de la longueur de son séjour ainsi que de son intégration, attestées par les attaches développées, la production de lettres de soutien d'amis et de connaissances, sa connaissance du français et du néerlandais. La décision de refus de séjour est basée sur le fait que : « [...] une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE arrêt n° 133.195 du 14 juillet 2004). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation ». Le Conseil constate que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre une autorisation de séjour ». (CCE n° n° 216.253 du 31 janvier 2019).

Qu'ici la partie adverse exclut carrément le fait que la longueur du séjour, fût-elle irrégulière, peut faire partie des éléments à prendre en compte dans l'appréciation des circonstances exceptionnelles soutenant une demande de régularisation sur base de l'article 9 bis. Si la longueur du séjour sur le territoire du Royaume n'est pas en soit un motif suffisant pour justifier une régularisation sur base de l'article 9 bis, force est de constater qu'elle peut être considérée comme un des éléments en vue d'une telle régularisation ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse se réfugie derrière son pouvoir de police pour se priver de tout pouvoir d'appréciation individuelle de la situation de la requérante en réduisant le fondement de sa demande à une question de la longueur de séjour, escamotant de ce fait les autres éléments avec lesquels elle doit pourtant être combinée ;

Que G.V., conseiller à l'Office des étrangers, a précisé ainsi publiquement le 22.07.2021 que parmi les éléments positifs pris en compte pour évaluer les dossiers de régularisation sur le fond figurent les « procédures d'asile longues, avoir de la famille en Belgique, des enfants scolarisés ...

Qu'il manque par conséquent une motivation adéquate au regard de cet aspect ; Que la décision n'est donc pas adéquatement motivée en droit, contrairement à ce que prétend la partie adverse. Plutôt que de fonder sa décision sur une vue d'ensemble des éléments du dossier, la partie adverse se complait dans une interprétation démocratocide d'une loi de police au grand dam des droits fondamentaux de la requérante.

Que rappelons aussi que la jurisprudence constante de votre conseil ainsi que du Conseil d'Etat définissent ces « circonstances exceptionnelles » comme « des circonstances qui rendent particulièrement difficile voire impossible un retour dans le pays d'origine ».

A cet égard, « l'examen de la demande [de 9bis] sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour » ; ce qui est le cas en l'espèce.

Que partant, à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour, la partie requérante a invoqué un nombre important d'éléments et de preuves sa vie privée et familiale mais aussi sa situation sanitaire à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour. Elle cite notamment :

- Son long séjour permanent et interrompu de plus de 5 ans en Belgique ;
- Les documents médicaux de sa situation de santé préoccupante ;
- Les liens affectifs et sociaux tissés en Belgique

Que la requérante souligne que par ailleurs aucun élément de ses liens affectifs n'a été analysée ni pris en compte par la partie adverse qui se contente de déclarer que rien n'empêche la requérante de retourner dans son pays d'origine pour y introduire une demande de visa ;

Que la partie adverse ne dit pas pourquoi dans le présent cas, les éléments précités ne peuvent pas justifier une régularisation dans le chef de la requérante mise à part le fait que la longue durée de séjour de la requérante serait de sa propre faute parce qu'elle aurait refusé d'obéir à l'ordre de quitter le territoire ;

Qu'il convient de rappeler que la santé fragile de la requérante ne pouvait pas lui permettre de s'éloigner de sa famille sans prendre le risque d'aggraver sa situation par l'absence de soins et de soutien familial. L'ensemble de la famille proche de la requérante se trouve sur le territoire du Royaume. La fragilité de sa santé ne l'aidant pas, elle a été obligée de revenir en Belgique comme l'a souligné la partie adverse ;

Que dès lors les éléments qu'ont évoqués la requérante dans sa demande devraient être analysés par la partie adverse en tenant compte de son cas pour déduire s'ils peuvent ou non constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation. " Chose qui n'a pas été faite ; Que la requérante estime qu'une telle motivation n'est pas suffisante, dès lors qu'elle ne permet pas de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie adverse a estimé qu'à tout le moins, la durée de son séjour sur le territoire, doublée de sa vie privée et familiale n'étaient pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour ;

Que point n'est besoin ici de déployer un quelconque effort pour se rendre que TOUTE la motivation de la partie adverse se cache derrière le fait que la requérante serait responsable de la situation de son séjour de longue durée. Que de ce fait, elle ne saurait prétendre au droit la résidence de longue durée. Clairement, la partie adverse ne tient pas compte des éléments qui ont empêché la requérante de quitter le territoire du Royaume nonobstant l'ordre reçu en ce sens ;

Que l'absence d'exigence de l'explicitation des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné dans la décision reste incompréhensible et ne prend aucunement en compte les éléments particuliers de la situation de la requérante tels qu'invoqués dans sa demande ;

Que cette décision est donc insuffisamment motivée, et que la partie défenderesse a méconnu son obligation de motivation formelle en omettant de préciser les raisons pour lesquelles, in specie, la vie privée et familiale de la requérante due à la longueur de son séjour dans le Royaume ainsi que sa situation sanitaire ne pouvaient déboucher sur l'octroi d'une autorisation de séjour dans son chef, violant de la sorte les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 visée au moyen (CCE, arrêt n° 116 464 du 31 décembre 2013 et CCE, arrêt n° 113 125 du 30 octobre 2013).

Que la décision attaquée doit être annulée de ce fait.

Deuxième branche ;

S'agissant de la violation de la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales et de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que du principe de proportionnalité ;

Attendu que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme consacre le droit à une vie privée et familiale, à l'instar de l'article 22 de la Constitution, et est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie privée » ni celle de « vie familiale ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

Attendu que l'Etat belge est, à cet effet, tenu à une obligation positive dans la mesure où il doit créer les conditions permettant à chaque personne de maintenir et de développer sa vie privée et familiale ;

Que le droit au respect de la vie familiale – garanti aussi bien par l'article 8 de la CEDH que par l'article 22 de la Constitution – ne présuppose pas nécessairement le mariage. Ce qui est protégé n'est pas la vie familiale de droit, mais la vie familiale de fait (R. ERGEC, Introduction au droit public. Les droits et libertés. t. II, éd. II, Kluwer, 2003, pp. 144 et suivants) ;

Que l'article 8 de la CEDH n'impose pas seulement dans le chef de l'Etat des obligations négatives – à savoir ne pas porter atteinte à la vie privée – mais également des obligations positives, à prendre des mesures afin d'assurer effectivement le respect au droit à une vie privée (C.E.D.H., Airey c. Irlande, 9 octobre 1979, § 32 ; C.E.D.H., Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, 25 janvier 2000 ; C.E.D.H., K ; et T et L. c ; Finlande, 27 avril 2000 ; C.E.D.H., Glaser c. Royaume-Uni, 19 septembre 2000 ; C.E.D.H., Gnahoré c. France, 19 septembre 2000) ;

Que tous les éléments du dossier démontrent à suffisance l'existence d'un lien familial effectif entre le requérant et son partenaire ;

Que là où l'existence d'un lien familial se trouve établi, l'Etat doit en principe agir de manière à permettre à ce lien de se développer (en ce sens Arrêt Eriksson c/ Suède du 22 juin 1988, Margarita et Roger Anderson C/ Suède du 25 février 1992 et Keegan c/ Irlande du 26 mai 1994) ;

Que la décision en cause si elle est exécutée va infailliblement causer une rupture familiale dans la mesure où la requérante sera amenée, à défaut de séjour, à quitter la Belgique et ne pourra pas vivre avec son conjoint qui est admis au séjour et y vit en toute légalité. L'unité de sa cellule familiale se verra donc définitivement brisée ;

Que lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite, porter atteinte à son droit au respect de la vie privée (Voir Cour eur. D.H. arrêt Moustaqim c/ Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p. 385, note P. MARTENS) ;

Que l'Etat ne peut pas créer des conditions qui provoquent la rupture de la vie familiale ;

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance (CCE. 2 août 2012, n° 93 404, p.3) ;

Attendu que le conseil a également rappelé dans son arrêt n° 283 409 du 17.01.2023 ce qui suit : « (...) Conseil d'Etat, dans l'arrêt n°253.942 du 9 juin 2022, a considéré que « L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [...] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée.[...] Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre [...] cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique [...] eu égard à la portée qu'a cette mesure » (le Conseil souligne). 3.9.3. Or, en l'espèce, la partie défenderesse n'expose pas suffisamment dans la motivation de l'ordre de quitter le territoire comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 de la Loi au regard de la vie familiale et de l'état de santé du requérant. En effet, même si la partie défenderesse affirme, dans la décision, qu'elle a analysé la vie familiale et privée et l'état de santé du requérant dans le cadre de la décision de renouvellement de l'autorisation de séjour, elle n'explique pas comment, dans le cadre de la mesure d'éloignement, elle en a tenu compte.

Partant, l'acte attaqué n'est pas suffisamment motivé au regard de l'article 74/13 de la Loi.

3.9.4. L'argumentation de la partie défenderesse dans sa note d'observations n'est pas de nature à énerver les constats qui précèdent dans la mesure où il ne ressort pas de la motivation de l'ordre de quitter le territoire qu'elle ait tenu compte de la famille et de la santé du requérant au moment de prendre sa décision.

».

Que cette jurisprudence du Conseil de céans citant le Conseil d'État trouve pleinement à s'appliquer dans le cas sous examen étant donné que la partie adverse n'explique pas en quoi elle a tenu compte de la vie privée et familiale de la requérante mise à part le fait de déclarer qu'elle en tient compte. A la lumière de cette jurisprudence, il est évident prétendre tenir compte de la vie privée et familiale d'un individu ou de sa situation de santé sans expliquer en quoi précisément ne suffit pas pour respecter les exigences de l'article 74/13 de la Loi du 15.12.1980. Le prétexte, comme en l'espèce, que l'individu pourrait aller introduire une demande à partir de son pays d'origine ou qu'il peu se faire soigner là-bas, pour ce qui est de sa santé, ne permet pas de se passer des obligations découlant de la disposition précitée ;

Qu'en l'espèce, il n'est pas contestable que la partie requérante entretient une vie privée depuis plusieurs années au sens de l'article 8 sur le territoire du Royaume de Belgique comme les démontrent les faits.

Qu'à l'appui de sa demande, la partie requérante a en effet invoqué un nombre important d'éléments et de preuves concernant sa vie privée. La requérante est mariée à une personne admise au séjour sur le territoire du Royaume avec qui elle vit depuis plusieurs années, sans oublier le reste de sa famille présente sur le territoire du Royaume et avec qui la requérante entretient une relation très étroite.

Que ne contestant pas que les éléments invoqués rendent particulièrement difficiles voire impossible le retour de l'intéressée dans son pays d'origine, la partie adverse se contente ensuite de rejeter ces éléments au motif qu'ils ne peuvent justifier une demande de régularisation sans prise en compte de chaque élément pris séparément, et sans procédure à une quelconque mise en balance des intérêts.

Qu'il est de jurisprudence constante qu'une exigence de proportionnalité suppose qu'un juste équilibre doit être ménagé entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence ;

Que le Conseil d'Etat a statué qu' « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale serait exposée s'ils s'y soumettaient » (CE n° 58.969, du 1er avril 1996, TVR 1997, p.29 et sv. ; CE n° 61.972, du 25 septembre 1996, TVR 1997, p.31 et sv., arrêt dans RDE, 1998, n° 97, p.5) ;

Qu'il faut en outre que l'appréciation des autorités nationales fasse ressortir que ce principe a bien été respecté (C.E.D.H., arrêt BERREBAH, 21 juin 1988, série A, n° 138, p. 24 ; Cfr. Arrêt Barthold, 25 mars 1985, série A, n° 90, p. 24-26, § 55-59) ;

Qu'en l'espèce, il y a ingérence disproportionnée de l'Etat belge dans le droit à la vie familiale du requérant dans la mesure où l'Etat ne tient pas compte des éléments du dossier qui démontrent à suffisance qu'il y a bien existence d'un lien familial ;

Que la décision de la partie adverse l'article 8 de la CEDH et est disproportionnée au regard de la jurisprudence du Conseil d'Etat suscitée.

Qu'en l'espèce, le requérant est en relation stable avec son époux de nationalité belge, depuis plusieurs années et vivent à la même adresse depuis deux ans.

Que pourtant, il ne ressort pas du libellé de la décision querellée que la partie adverse ait mis en balance, la gravité de l'atteinte à la vie privée et familiale du requérant et le respect de la législation belge sur les conditions d'entrée et de séjour, laquelle législation recommande le respect des traités internationaux (notamment de l'article 8 de la CEDH).

Qu'il incombe donc à la partie adverse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. Dans ce cas, il a été rappelé que les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont notamment :

- l'entrave à la vie de famille,

- l'étendue des liens que le requérant avec l'Etat contractant, en l'occurrence, l'Etat belge,

- la question de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion [...].

Que par conséquent, eu égard à ce qui précède, la décision attaquée n'est pas proportionnelle à l'objectif poursuivi par l'autorité administrative et méconnaît dès lors le respect dû à la vie privée et familiale du requérant et donc, l'article 8 précité.

Que comme l'a souligné le Conseil d'Etat, en son arrêt du 25 septembre 19862, « l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celle non moins importante relative à la protection de la vie privée et familiale ».

Qu'en l'espèce, la décision de la partie adverse est manifestement disproportionnée. Elle tient l'essentiel de son fondement du fait que la requérante n'a pas obéi à l'ordre de quitter le territoire sans tenir compte de la difficulté particulière qu'elle avait à respecter cet ordre ni des implications de la présente décision portant ordre de quitter le territoire sur la vie privée et familiale de la requérante. Les décisions attaquées portent ainsi atteinte à la vie familiale et privée de la partie requérante. Que la décision querellée devra être annulée de ce fait.

Troisième branche,

S'agissant de la violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des peuples ;

Attendu que la partie adverse a pris un ordre de quitter le territoire contre la requérante estimant que rien ne s'opposait à une telle décision. Ni la vie privée et familiale que la requérante mène, ni même sa situation sanitaire n'aurait dissuadé la partie adverse de prendre une décision de cet ordre ;

Alors que ;

Attendu que l'article 3 de la CEDH (ou l'article 4 de la Charte) énonce que : « Nul ne peut être soumis à la torture, ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ; Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218) ;

Que la Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; adde Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 66) ;

Attendu que la violation de l'article 3 se trouve établie toutes les fois que, même en l'absence de lésions corporelles ou de vives souffrances physiques ou mentales, « dès lors que le traitement humilie ou avilit un individu, témoignant d'un manque de respect pour sa dignité humaine ou la diminuant, ou qu'il suscite chez l'intéressé des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à briser sa résistance morale et physique, il peut être qualifié de dégradant et tomber ainsi également sous le coup de l'interdiction énoncée à l'article 3 » (voir, parmi d'autres, Vasyukov c. Russie, no 2974/05, § 59, 5 avril 2011, Gäfgen, § 89, Svinarenko et Slyadnev, § 114, et Géorgie c. Russie (I), § 192, précités). Il faut en outre préciser qu'il peut suffire que la victime soit humiliée à ses propres yeux, même si elle ne l'est pas à ceux d'autrui (voir, parmi d'autres, Tyrer c. Royaume-Uni, 25 avril 1978, § 32, série A no 26, et M.S.S. c. Belgique et Grèce [GC], no 30696/09, § 220, CEDH 2011) ; Qu'en l'espèce, l'éloignement de la requérante de sa famille dans les conditions de santé qui sont les siennes peuvent constituer sans aucun doute une violation de l'article 3 de la CEDH entant qu'il peut susciter chez l'intéressée un sentiment de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à briser sa résistance morale et physique ; La requérante étant régulièrement souffrante, elle s'était fait opérer du genou au mois d'avril dernier, elle a besoin de la présence de sa famille, spécialement celle de son mari, pour l'aider matériellement et moralement. La priver de cette aide indispensable est susceptible de constituer un traitement avilissant, inhumain et dégradant contraire aux dispositions de l'article 3 de la CEDH. Le fait que la requérante est en séjour irrégulier sur le territoire du Royaume parce qu'elle n'avait pas respecter

l'ordre de quitter le territoire qui lui avait été délivré par le passé ne saurait dégommer ce risque de violation de l'article 3 compte tenu de la situation particulière de la requérante.

Que si la partie adverse estimait que les éléments par elle communiqué sur son état de santé, il lui revenait de solliciter des informations complémentaires lors de la prise de la décision ;

Que compte tenu de ce qui précède, les décisions portant refus de régularisation sur base de l'article 9 bis et l'ordre de quitter le territoire doivent être annulées. ”

3.2. Gezien de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

3.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd worden *waarom* de door haar aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat de verzoekende partij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht is die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen; uit haar paspoort blijkt dat zij op 11 maart 2017 het Schengengrondgebied heeft betreden zodat het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen reeds ruimschoots overschreden is en worden de elementen die conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hunaanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden, zij niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat er wat verzoekende partij betreft geen elementen zijn die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Het komt de verzoekende partij toe de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te bestrijden, hetgeen zij op voormelde wijze nalaten te doen.

3.7. Waar verzoekende partij voorhoudt dat haar verblijf in België en haar sociaal netwerk in België buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad erop dat de buitengewone omstandigheden

niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Haar verwijzing naar rechtspraak en naar een uitspraak van een medewerker van dienst vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat dergelijke elementen in de gegrondheidsfase een rol spelen is dan ook niet dienstig om haar standpunt kracht bij te zetten. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op de eerste bestreden beslissing kan uitoefenen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de door haar ingeroepen elementen van integratie en verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Voor zover verzoekende partij voorhoudt dat de door haar ingeroepen elementen van verblijf en integratie zonder meer verworpen worden omdat zij geweigerd heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij niet enkel heeft vastgesteld dat het ingeroepen langdurig verblijf van verzoekende partij te wijten is aan het feit dat verzoekende partij geweigerd heeft om zich te schikken naar de verblijfsreglementering, maar evenzeer heeft gemotiveerd, zoals hiervoor besproken, dat uit de aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet blijkt waarom deze haar zouden verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Waar verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij ten onrechte haar verblijf en integratie als een apart element beoordeelt en meent dat dit element in combinatie met haar privé- en gezinsleven en haar zorgwekkende gezondheidstoestand wel buitengewone omstandigheden aantoont, wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele *“methode”* of *“werkwijze”* voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat deze elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden.

Gelet op de motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat noch de aangevoerde elementen van verblijf en integratie, noch de aangevoerde elementen met betrekking tot haar gezins- of privéleven noch de aangevoerde elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand tot het besluit nopen dat zij niet kan terugkeren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen maakt verzoekende partij met haar betoog ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig dienstig gegeven die haar zaak kenmerkt veronachtzaamd heeft of op foutieve of kennelijk onredelijke wijze beoordeeld heeft. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat al deze elementen wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, doet daaraan geen afbreuk.

Anders dan wat verzoekende partij ook nog voorhoudt werden de door haar aangehaalde affectieve en sociale banden wel degelijk door de verwerende partij in ogenschouw genomen. Zo motiveert de verwerende partij dat wat betreft haar relatie met haar echtgenoot, het slechts gaat om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied en dit niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op gezinsleven, dat verzoekende partij met haar in België verblijvende meerderjarige verwanten geen beschermenswaardig gezinsleven aantoont en dat zij ter staving van haar sociale banden verder geen enkel bewijs voorlegt zodat zij niet aantoont dat haar netwerk van sociale banden van die orde zijn dat een schending van artikel 8 EVRM zou voorliggen bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. Nazicht van de aanvraag in het administratief dossier leert inderdaad dat verzoekende partij geen enkel bewijs heeft voorgelegd van sociale banden in België. Verzoekende partij maakt met haar betoog verder evenmin aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze standpunt heeft ingenomen met betrekking tot haar recht op gezins- of privéleven. De Raad verwijst dienaangaande nog naar zijn bespreking *infra*.

Ook waar verzoekende partij nog betoogt dat haar gezondheidstoestand niet toelaat dat zij van haar familie gescheiden wordt, laat zij na de motieven in de eerste bestreden beslissing dat: *“Betrokkene verwijst naar haar medische toestand en zij legt een medisch attest voor, opgesteld op 03.06.2022. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat haar medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest niet af te leiden dat het voor*

betrokkene onmogelijk is om te reizen. Bovendien staat het haar echtgenoot altijd vrij, mevrouw te vergezellen naar het land van herkomst en daar samen de beslissing van haar aanvraag af te wachten. Waar verzoeker omwille van haar medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM meent te ontwaren, wijzen we er op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering in "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat haar levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat zij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in haar land van herkomst of dat zij daar familie heeft die voor haar zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. v. het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog "andere uitzonderlijke gevallen" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder "andere uitzonderlijke gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat haar medische problematiek onder "andere uitzonderlijke gevallen" valt. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid." met concrete argumenten te weerleggen. Haar subjectieve overtuiging dat haar medische toestand haar verhindert terug te keren naar het herkomstland, terwijl uit nazicht van het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag slechts een medisch attest heeft voorgelegd van 3 juni 2022 zodat dit op datum van de bestreden beslissing bezwaarlijk nog als een recent medisch waaruit een actuele gezondheidsproblematiek blijkt kan gezien worden, uit dit attest ook niet blijkt dat verzoekende partij niet kan reizen, het haar echtgenoot ook vrij staat om verzoekende partij in afwachting van de behandeling van de verblijfsaanvraag te vergezellen naar het herkomstland en evenmin blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt bij terugkeer naar het herkomstland, laat niet toe de motieven in de eerste bestreden beslissing verkeerd of kennelijk onredelijk te bevinden.

3.6. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van zowel artikel 8 EVRM, met inbegrip van het proportionaliteitsbeginsel, als van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.7.1. In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt:

"Betrokkene haalt aan dat zij samenwoont met haar echtgenoot de heer R. A. (in het bezit van F-kaart). Ze legt een huwelijksakte voor om dit te staven. Doch dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn

arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor haar partner en kind onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene beroept zich in dit kader tevens op artikel 8 EVRM omdat het centrum van haar belangen in België zou liggen en omdat rekening gehouden dient te worden met het sociaal en economisch welzijn dat zij hier opbouwde. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). We stellen vast dat betrokkene zich beroept op haar huwelijk met de heer R. A., en haar wens is om hier een gezinsleven uit te bouwen. Echter, haar aanvragen gezinshereniging, in functie van haar echtgenoot, werd geweigerd. Mijnheer kon niet voldoende bewijzen van bestaansmiddelen voorleggen. Verder beroept ze zich ook op het feit dat haar zussen, en broer, neven en nichten, hier in België verblijven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebbba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

3.7.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij betoogt dat zij gehuwd is met een persoon die toegelaten is tot verblijf op het Belgisch grondgebied, met wie zij samenwoont en dat zij zeer nauwe banden onderhoudt met haar familie die op het Belgisch grondgebied aanwezig is.

Zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing betwist de verwerende partij niet dat verzoekende partij een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM met haar partner onderhoudt.

In casu is er evenwel sprake van een situatie van eerste toelating aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er werd haar door de bestreden beslissingen immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen zodat er in dit geval geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Er dient derhalve geen toetsing in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden uitgevoerd.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de

immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode waarin de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Zoals blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij aangehaalde elementen inzake haar gezinsleven met haar partner in overweging genomen doch duidelijk gemotiveerd waarom dit geen buitengewone omstandigheden vormt die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhindert.

Uit de (motivering van de) bestreden beslissingen blijkt dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een beoordeling en belangenafweging hebben plaatsgevonden. Er is rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij in België samenwoont met haar partner die legaal in België verblijft. Verwerende partij merkte echter op dat de aanvragen tot gezinshereniging in functie van haar echtgenoot werden geweigerd omdat haar echtgenoot niet voldoende bestaansmiddelen kon voorleggen. Nog oordeelde verwerende partij dat niet blijkt dat haar relatie met haar echtgenoot verzoekende partij verhindert om terug te keren naar haar land van herkomst en vanuit dit land de nodige stappen te zetten opdat zij opnieuw het Belgische grondgebied mag betreden en hier mag verblijven. Zij wees erop dat dit slechts een tijdelijke scheiding betekent met de mogelijkheid terug te keren van zodra zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De Raad stelt vast dat er geen omstandigheden zijn waaruit een moeilijkheid om gescheiden te leven gedurende de tijd die nodig is om zich verblijfsrechtelijk in regel te stellen kan blijken. Verder heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat niet blijkt dat haar echtgenoot verzoekende partij niet kan vergezellen naar het herkomstland. In de gegeven omstandigheden is er volgens verwerende partij geen sprake van een miskening van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de voorliggende situatie moet worden benadrukt dat het verblijf van verzoekende partij in België steeds precair dan wel illegaal was. Het gezinsleven heeft zich ontwikkeld in een periode waarin zowel verzoekende partij als haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in dit land vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM. Het komt verzoekende partij toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Zij blijft op dit punt evenwel in gebreke.

De verzoekende partij doet in het verzoekschrift immers niets anders dan herhalen dat zij een partner in België heeft met wie zij gehuwd is en waar zij verschillende jaren mee samenwoont. Verzoekende partij gaat daarmee volledig voorbij aan de gegeven motivering in de eerste bestreden beslissing die pertinent is en geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd. Zij argumenteert op geen enkele wijze waarom een tijdelijke scheiding van haar partner problematisch zou zijn of haar gezinsbelangen op disproportionele wijze zou benadelen of waarom zij vanuit haar herkomstland niet op nuttige wijze voor haar gezinsbelangen kan opkomen. Er blijkt ook niet dat zij vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten kan onderhouden met haar partner in België en deze laatste haar niet regelmatig kan bezoeken. Ook meer algemeen toont verzoekende partij niet aan dat het gezinsleven enkel in België redelijkerwijze mogelijk is en dat er concrete hinderpalen zijn die verhinderen dat dit gezinsleven op normale en effectieve wijze wordt verdergezet in haar land van herkomst. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat als gevolg van de bestreden beslissingen de gezinsband dreigt te worden verbroken.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat enig concreet en relevant gegeven inzake haar gezinsleven ten onrechte niet in de belangenafweging is betrokken. Zij toont niet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit

tussen de belangen van verzoekende partij en haar partner enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

3.7.3. Waar verzoekende partij nog verwijst naar andere familieleden die op het Belgische grondgebied verblijven, heeft de verwerende partij gemotiveerd dat niet blijkt dat zij daarmee een gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. De Raad laat, in navolging van de verwerende partij, gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

3.7.4. In zoverre verzoekende partij nog een schending van haar privéleven aanvoert, toont zij niet aan dat zij duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar aanvraag voorhield dat zij in haar land van herkomst geen familie meer heeft waarop ze terug kan vallen en dat al haar familieleden legaal in België verblijven, dat zij geen enkele binding meer heeft met het land van herkomst en aldaar niemand meer heeft om op terug te vallen, dat zij regelmatig deelneemt aan het leven van de onthaalgemeenschap en dat zij ondertussen een heel netwerk uitbouwde en regelmatig contact heeft met Belgen en mensen met een legaal verblijf in België en dat zij bij deze mensen zeer goed aangeschreven staat. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij verblijft blijkens het administratief dossier pas sinds 2017 ononderbroken in België toen zij reeds 48 jaar oud was. Bovendien is zij nooit toegelaten tot lang verblijf. Verder blijkt uit de door haar aan de aanvraag gevoegde stukken evenmin dat zij in België dermate diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België. Het loutere feit dat zij familie in België heeft, regelmatig deelneemt aan het leven van de onthaalgemeenschap en dat zij regelmatig contact heeft met Belgen en mensen met een legaal in verblijf in België waarbij zij zeer goed aangeschreven staat, doet niet anderszins besluiten. Hoewel voorts uit het administratief dossier wel blijkt dat verzoekende partij familieleden heeft die in België verblijven, kan niet aangenomen worden dat zij in haar land van herkomst, net gelet op het feit dat zij aldaar geboren en getogen is en er decennia lang verbleven heeft, geen enkel netwerk meer zou hebben waarop zij indien nodig kan terugvallen. De beoordeling door de verwerende partij dat in de eerste plaats niet blijkt dat verzoekende partij gewag kan maken van banden die zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 EVRM, is in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, geenszins incorrect of kennelijk onredelijk. Het gegeven dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan kan geenszins leiden tot het foutief of kennelijk onredelijk bevinden van de desbetreffende motieven.

Voorts, voor zover toch zou moeten aangenomen worden dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, *quod non*, heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de eventuele tijdelijke scheiding ter vervulling van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet verstoort in de mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. De Raad acht deze beoordeling in het licht van de gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken en zoals hoger besproken geenszins foutief noch kennelijk onredelijk. De verwerende partij kan haar banden die zij heeft in België in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvraag ook onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het herkomstland.

De Raad benadrukt daarenboven dat vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar

verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. Verzoekende partij lijkt er vanuit te gaan dat het loutere feit dat zij zich genesteld heeft in illegaal verblijf, haar recht geeft op verblijf in België, doch deze aanname is op niets gestoeld.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont dat *in casu* sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor haar verwijdering aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissingen. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

3.8. Verzoekende partij betwist voorts niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij betoogt wel dat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt.

Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking hoger blijkt dat verzoekende partij met haar betoog er niet in is geslaagd afbreuk te doen aan de vaststelling dat een terugkeer naar het herkomstland geen schending inhoudt van haar recht op gezins- en familieleven. Zoals ook blijkt heeft de verwerende partij gemotiveerd dat niet blijkt dat er sprake is van minderjarige kinderen waarmee verzoekende partij een band zou hebben. Ook aangaande de gezondheidstoestand heeft de verwerende partij gemotiveerd dat dienaangaande geen gegevens voorliggen die het treffen van een verwijderingsmaatregel verhinderen. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij in de verwijderingsmaatregel niet gemotiveerd zou hebben omtrent de elementen waarmee blijkens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden.

3.9. Verzoekende partij beroept zich tenslotte op de schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij verwijst naar de materiële en morele hulp van haar echtgenoot waaraan zij nood heeft na een operatie aan haar knie in april 2023. Het ontzeggen van deze hulp kan volgens verzoekende partij een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.10. Waar verzoekende partij zich beroept op artikel 3 van het EVRM, moet zij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in haar herkomstland een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eenvoudige bewering of een gestaafde vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit nazicht van de aanvraag blijkt dat verzoekende partij stelde te lijden aan een zware medische problematiek en aangewezen is op mantelzorg. Zoals evenwel blijkt heeft verzoekende partij bij haar aanvraag louter een medisch attest gevoegd van 3 juni 2022 waaromtrent de verwerende partij omstandig gemotiveerd heeft en vastgesteld heeft dat niet blijkt dat er sprake is van een medische problematiek waarbij – door een terugkeer naar het herkomstland – een schending van artikel 3 EVRM zich voor zou doen.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd

Koninkrijk). Het begrip “*uitzonderlijke gevallen*” werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: “183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in *N. v. the United Kingdom* (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.” (Het Hof oordeelt dat onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” zoals bedoeld in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.). *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan.

Haar subjectieve overtuiging dat haar medische toestand haar verhindert terug te keren naar het herkomstland, terwijl, zoals hoger reeds vastgesteld, uit nazicht van het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag slechts een medisch attest heeft voorgelegd van 3 juni 2022 zodat dit op datum van de bestreden beslissingen bezwaarlijk nog als een recent medisch waaruit een actuele gezondheidsproblematiek blijkt kan gezien worden, uit dit attest ook niet blijkt dat verzoekende partij niet kan reizen, het haar echtgenoot ook vrij staat om verzoekende partij in afwachting van de behandeling van de verblijfsaanvraag te vergezellen naar het herkomstland en evenmin blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt bij terugkeer naar het herkomstland, laat niet toe de motieven in de bestreden beslissingen verkeerd of kennelijk onredelijk te bevinden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER